

BÀI SỐ 3 : BÀI VIẾT CỦA TRẦN NGÃU ĐĂNG Ở ĐẶC SAN VÔ VI

Bộ hai tháng 11 năm 2002

GIẢI BÙA BẰNG ĐIỀN QUANG

Kính thưa quý bạn, thời gian trôi qua rất nhanh, một lần nữa quý bạn có cơ hội gặp mặt ở Đại hội quốc tế lần thứ 21 này chung vui cùng Đức Thầy kính yêu. Mọi người có cơ hội giải trược và đóng góp với khả năng của chính mình sau một năm trời xa vắng.

Đức Thầy thường hay dạy chúng ta: “Mặc dầu xác thân xa cách nhưng tâm chúng ta, bạn đạo tu thiên vô vi không cách nào xa”.

Tôi rất là hân hạnh thuật lại một chuyện đã xảy ra rất là mâu nhiệm mà chính tôi đã chứng kiến.

Gia đình tôi định cư ở Úc Châu, thành phố Perth hơn 20 năm nay, sống bằng nghề buôn bán cho nên tôi biết gia đình của chị Hồ Thị Kim Hoa hơn 15 năm qua việc làm của tôi tại tiệm tạp hóa.

Khi Đức Thầy đến Perth truyền pháp thì Ngài cảm thấy rất vui mừng và sung sướng. Có lần ngài đã thổ lộ là Ngài đã tìm được một trong những đại linh căn của Thượng Đế.

Chuyến thăm Perth của Đức Thầy đã giải bệnh cho chị Hoa, khuyên chị cố gắng niệm Phật, soi hồn mỗi ngày ba lần và dạy bạn Minh Sơn chỉ chị lạy kiểng vô vi... (Đặc san Vô Vi số 8 trong mục “Sự ân độ của Đức Thầy” có đề cập đến). Còn tôi dùng máy micro precision chạy điện giúp cho chị mau bình phục, thỉnh thoảng chị cần đến thì tôi đều giúp.

Sau khi lành bệnh, chị cố gắng hành pháp và dành nhiều thì giờ để tu tập. Cho đến năm 2000 chị được Đức Thầy chỉ cho cách chữa bệnh cứu đời bằng chính thanh điển của mình đạt được trong lúc thiền để giải trừ khí cho các bệnh nhân.

Tôi có một mẹ già bệnh hoạn thường xuyên ngay từ lúc gia đình tôi còn ở Việt Nam. Khi đến Úc Châu mẹ tôi vẫn tiếp tục uống rất nhiều thuốc, nào là thuốc lên máu, thuốc bổ, thuốc ngủ... Mẹ tôi thường đến bác sĩ gia đình để khám bệnh. Tôi là con trai út trong gia đình nên gần gũi với mẹ hơn.

Tôi thường đưa mẹ tôi đi khám bệnh. Bác sĩ cho biết mẹ tôi bị bệnh lo quá lo trở thành bệnh tâm thần. Do đó mỗi lần gặp bác sĩ, bác sĩ thường nhắc mẹ tôi uống thuốc ngủ và nhiều khi tăng lượng thuốc nặng hơn cho bà. Có những lúc bác sĩ cũng cảm thấy khó chịu với bà vì khi bác sĩ khuyên mẹ tôi dùng các loại thuốc cần thiết của ông đã cho thì mẹ tôi không

muốn mà còn đòi bác sĩ phải ghi cho những loại thuốc theo ý muốn của bà. Vì mang bệnh lâu năm, cơ thể không được khỏe do đó bà ít khi cười vui vẻ.

Nhưng một vài lần mẹ tôi có dịp gặp Đức Thầy khi Đức Thầy viếng thăm Perth thì bà rất vui và thường xuyên nhắc tới “ông Tám” hoài.

Duyên may đến với mẹ tôi vào tháng 4 năm 2001. Chị Hoa ra đến tiệm thực phẩm của tôi mua vài thứ cần thiết để chuẩn bị đi Đại hội Dũng Hành 2001 (Đã từ lâu chị Hoa không có đi dự).

Nhưng rồi chị không có duyên đi Đại Hội mặc dù chị đã ghi tên và đóng lệ phí tham dự, vì chị đã quá mệt sức sau khi chữa bệnh nan y cho một bạn đạo (Đặc san Vô Vi 9 có đề cập đến chuyện này).

Gặp tôi ở tiệm chị rất vui mừng, chị hỏi thăm sức khỏe của tôi và gia đình. Tôi kể lại với chị là má tôi thường hay đau bệnh và chân yếu nên đi đứng khó khăn. Và bà lại từ chối những đề nghị thay đổi cách ăn uống có thể giúp cho bà khỏe mạnh nên tôi không thể giúp gì được cho bà. Trong gia đình tôi, bà cũng không nghe lời khuyên của ai cả. Tôi hỏi chị Hoa có cách gì giúp cho mẹ tôi không. Chị Hoa trả lời chắc mẹ tôi bị bùa, chị còn nói về bùa phép. Không biết chị có giúp được không, phải phone hỏi Đức Thầy và nhờ Đức Thầy chỉ dạy cho chị cách chữa bùa cho mẹ tôi.

Nhưng ngay lúc này chị chưa có thể giúp cho mẹ tôi được, phải chờ đến 3 tháng sau vì hiện chị đang lo cứu vớt một bạn đạo bị bệnh hiểm nghèo có thể mất mạng dễ dàng. Chị phải dùng hết sức của mình để cố đem bạn đạo này ra khỏi tay tử thần, chị không thể giúp ngay được cho mẹ tôi, chị thành thật xin lỗi.

Sau khi giúp cho bạn đạo Quốc xong, chị rất yếu sức và mất nhiều điển quang nhưng với tâm từ bi chị lại tiếp tục chữa trị cho mẹ tôi cùng với một bác nhỏ hơn mẹ tôi vài tuổi. Qua điện thoại chị nói chuyện với mẹ tôi và chị mời mẹ tôi đến nhà chị chơi tập niệm phật, cầu nguyện sự ban chiếu của Đức Lưu Ly Quang Dược Sư Phật.

Mẹ tôi không chịu đi và còn hỏi chị :” bộ cô muốn ém tôi hả?”. Hiểu được mẹ tôi đang bệnh nên mới phát ngôn như vậy nên chị không phiền trách, còn tôi thì cười vì tôi hồi nào tới giờ chưa hề chứng kiến mẹ tôi nổi giận như thế.

Sau đó tôi liên lạc và hẹn lại với chị Hoa, xong tôi hỏi mẹ :” Bây giờ có người muốn giúp mẹ được khỏe mạnh, mẹ có muốn đi không?”. Bà trả lời :” tao không muốn đi”. Tôi nói lại :” Mẹ không muốn đi thì làm sao hết bệnh?”. Và tôi còn bảo đảm với mẹ, nếu mẹ đến Cô Hoa cầu nguyện sự ban chiếu của Phật thì chắc chắn mẹ sẽ được khỏe mạnh. Mẹ tôi vẫn

không muốn đi. Không biết phải làm cách gì hơn nữa, tôi mới nói với chị dâu của tôi giúp chở mẹ đi chơi và sau đó chở thẳng đến nhà chị Hoa như đã hẹn trước. Riêng phần tôi vì muốn tìm hiểu thêm sự thật nên tôi không muốn cho mẹ biết chúng tôi đưa bà đến nhà chị Hoa. Tôi có ý nghĩ nếu mẹ bị bùa mà đến gần người chân tu thì con ma sẽ sợ và không dám đến.

Quả thật như vậy, khi chị dâu của tôi đưa mẹ tôi đến nhà chị Hoa thì mẹ tôi rất miễn cưỡng và không muốn vào, chị Hoa ra mời mẹ tôi vào nhà. Khi mẹ tôi nghe nói là “ Ông Tám” dạy chị Hoa chữa bệnh cho mẹ thì bà mới đồng ý cho chữa bệnh. Ngày hôm sau chị Hoa dặn tôi lấy hết cả bùa vải, bùa giấy... đem cất ở một nơi kín đáo chờ ngày giải xong rồi mới đem ra vứt xuống sông trong cùng một ngày. Tôi làm theo lời chị dạy.

Đến đây tôi xin phép thuật lại sự huyền diệu của Trời Phật đã ban chiếu cho chúng ta. Hằng ngày tôi có bốn phen đưa mẹ đến nhà chị Hoa đúng 10 giờ sáng, suốt trong thời gian 90 ngày.

Khi làm bệnh giải bùa, một tay của chị để lên đỉnh đầu, còn tay kia giăng thẳng lên trời. Tâm hướng về Đức A Di Đà thàm niệm liên tục để cầu xin Đức A Di Đà ban chiếu điển quang cho người bệnh. Sau đó chị ngồi đối diện với người bệnh, tay cầm ly nước đưa lên và niệm Đức Lưu Ly Quang Dược Sư Phật ban

chiếu đèn quang qua ly nước. Xong chị trao ly nước cho bệnh nhân uống. Có 3 tín hiệu hiện ra :

Tín hiệu sáng : Tâm thành sáng tỏ.

Tín hiệu đỏ : Không kết quả.

Tín hiệu đen: Quá trực.

Lần đầu tiên trị bệnh cho mẹ tôi, tín hiệu hiện ra màu đỏ. Chị bèn hỏi mẹ tôi :” Vậy Bác đã bỏ hết bùa chưa?”. Mẹ tôi trả lời : “ đã đốt hết rồi”. Chị Hoa hỏi lại :” Bác nhớ coi còn để ở đâu nữa không?”, ráng tìm ra đi, vì bộ đầu của cháu không có hiện sáng”. Tôi cố năn nỉ mẹ nhớ lại thì mẹ mới nói :” tao còn cất ở trong tủ để tao đi kiểm lại”, lúc đó thì bà đem ra đủ thứ, nào bằng vải, bằng giấy, bạc cắc....

Giải bùa xong chị mới bắt đầu làm bệnh lúc ấy tay chị cầm ly nước thâm niệm Đức lưu ly Dược Sư Phật ban chiếu. Nếu bộ đầu của chị sáng rực lên thì bệnh nhân mới được uống ly nước này để giải bệnh. Cũng nên nói thêm, cùng đi chữa bệnh với mẹ cũng có 1 bác lớn tuổi. Bác nói với tôi thứ bảy tuần tới bác không đến được vì bận đám giỗ của cháu. Trên xe tôi trả lời “ trị bệnh rất là quan trọng cần phải làm hiện tại, đúng giờ hẹn, người bệnh phải nghe và làm theo sự hướng dẫn thì mới có kết quả và lại bác chỉ có 90 lần thôi. Nếu bác ngưng như vậy sẽ không có kết quả

tốt đâu. Quả nhiên từ đó về sau bác không hiểu tại sao ly nước của bác chỉ hiện ra tín hiệu đỏ chứng tỏ không nhận được sự ban chiếu của Đức lưu ly Quang Dược Sư Phật. Và Bác đã nói với tôi là Bác đã bớt nhiều hơn 70% rồi.

Thật ra mẹ tôi có duyên với Chị Hoa vì khi chữa bệnh cho ai mà chị cảm thấy xúc động thì người bệnh rất mau bình phục. Gần 2 tháng trị bệnh, tuy chưa hết 90 ngày mà mẹ tôi đã khỏe lại rất nhiều. Bà còn cầu xin Đức lưu ly Quang Dược Sư Phật độ cho chị Hoa để chị cứu người.

Bà rất quý trọng và biết ơn chị, bà nói “ ơn này không biết tới khi nào mới trả được cho Cô”. Chị khuyên mẹ “ nhớ tôi thì phải niệm Phật và tu là đủ rồi”.

Mẹ tôi cũng thường xuyên nhắc đến Thầy “ Ông Tám” và không bao giờ quên được từ điển cứu độ của Đức Thầy. Mẹ bảo tôi viết thơ tạ ơn Đức Thầy. Đức Thầy đã hồi âm cho mẹ tôi nguyên văn như sau :” Được biết bà hàng ngày đến với Cô Hoa.... Niềm vui an lạc về với bà và khỏe mạnh. Cô Hoa là người thật tâm tu và hướng về Trời Phật mà hành sự bất vụ lợi và phát tâm cứu người. Mong bà noi gương của Cô Hoa tâm độ quần sanh ở tương lai”.

Tôi đọc thơ của Đức Thầy cho mẹ nghe, mẹ nói “ nghe sao mà hay quá!”, và dạy tôi để lá thơ của Đức Thầy trong khung kiếng cho bà.

Suốt thời gian chữa bệnh, chị Hoa còn tận tình chỉ dạy cho mẹ tôi soi hồn và niệm Phật. Anh Chín thì chỉ cho cách chiếu minh và ăn uống rau cải theo phương pháp dưỡng sinh.

Nay sức khỏe của mẹ tôi rất là khả quan, và không còn dùng thuốc nữa và sắc diện của bà tươi sáng.

Từ đôi chân yếu chậm chạp, phải đỡ vào xe, sau 2 tuần chữa trị, bà có thể bước vào xe một cách dễ dàng.

Mẹ tôi đã hoàn toàn thay đổi, khác hẳn hơn trước rất nhiều. Bà đã biết soi hồn chiếu minh, niệm Phật. Mỗi lần nhìn mẹ thờ chiếu minh thì tôi thấy da mặt của mẹ trắng và tron trông rất đẹp mặc dù mẹ đã 80 tuổi đời.

Từ lúc hết bệnh tới nay mẹ tôi lúc nào cũng vui vẻ và cười nhiều. Mẹ có xin chị Hoa cho bà đến nhà mỗi tuần một lần để xá kiếng vô vi thì bà rất là vui. Ngoài ra, bà cũng không dám làm phiền chị Hoa nhiều vì còn dành thời giờ cho chị tu tập.

Tôi hy vọng các bậc phụ huynh, các cô bác đang thực hành Pháp Lý Vô Vi nên cố gắng hành thiền tinh tấn, góp sức cùng với Đức Thầy phổ truyền Pháp Lý Vô Vi cho nhân loại. Vì ở trên đời này không có gì quý hơn sức khỏe và tâm linh dầu có muôn vàn của cải cũng không thể đánh đổi được.

“ Trần thế trở trêu mùi tục lụy

Ngẫu nhiên phát hiện thức tâm suy ”

Trần Ngẫu kính bái.

Perth ngày 23 tháng 7 năm 2002.

THƠ CỦA THẦY

Gởi cho mẹ của bạn đạo Trần Ngẫu Perth Australia.

Atlantic city ngày 20 tháng 10 năm 2001.

Kính gởi bà Bạc Kía,

Tôi vui nhận được thơ bà đề ngày 15/10/2001 được biết bà hằng ngày đến với cô Hoa tại bệnh viện, niềm vui an lạc về với bà và khỏe mạnh. Cô Hoa là người thật tâm tu và hướng về Trời Phật mà hành sự bất vụ lợi và phát tâm cứu người. Mong bà noi theo gương lành của cô Hoa tận độ quần sanh ở tương lai.

Chúc bà vui vẻ.